

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ ᾠχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἢ πολυπαθῆς μου καρδία, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήνεκται, τῆς
ράθυμίας δεινῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ, Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου
Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἄδι ζωώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητα.

Πλοῦτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῇ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην εὐφραινόμενος, ὁ
ἀσυνειδήτος, τὸν δὲ νοῦν μου παρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθέου βρώσεως,
Λόγε τῆς φλογὸς τῆς μελλούσης, ρῦσαί με τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὅπως σε δοξάζω τὸν φιλόανθρωπον.
Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

ᾠχος γ' Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Σήμερον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ τοῦτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐγείρεις ἐκ τῶν
νεκρῶν, προπιστοῦσαι ἐν τῷ φίλῳ σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ Ἄδου τὴν νέκρωσιν,
καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ' Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον ᾠχος δ' Ψαλμὸς ρι'

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΛΑ', 3-16)

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ· Ἀποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι
μετὰ σοῦ. Ἀποστείλας δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ῥαχὴλ εἰς τὸ πεδῖον, οὗ ἦν τὰ ποιμνία, καὶ εἶπεν
αὐταῖς· ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, ὁ
δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ, καὶ αὐταὶ δὲ οἶδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχυί μου δεδούλευκα τῷ
πατρὶ ὑμῶν, ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἁμῶν, καὶ οὐκ
ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου κακοποιῆσαί με. Ἐὰν οὕτως εἶπη, τὰ ποικίλα ἔσται σου μισθός,
καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα, ἐὰν δὲ εἶπη, τὰ λευκὰ ἔσται σου μισθός, καὶ τέξεται πάντα τὰ
πρόβατα λευκὰ. Καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά. Καὶ
ἐγένετο ἡνίκα ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, εἶδον αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ
ὑπνῷ, καὶ ἰδοὺ οἱ τράγοι. Καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, διάλευκοι καὶ
ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς ραντοί. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καθ' ὑπνόν· Ἰακώβ, Ἰακώβ· Ἐγὼ δὲ
εἶπα· Τί ἔστι; Καὶ εἶπεν· Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε τοὺς τράγους, καὶ τοὺς κριοὺς
ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἴγας διαλευκούς καὶ ποικίλους, καὶ σποδοειδεῖς ραντοῦς·
ἐώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου, ὁ ὀφθεῖς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὗ ἠλειψάς μοι ἐκεῖ
στήλην, καὶ ἠῤῥω μοι ἐκεῖ εὐχὴν. Νῦν οὖν ἀνάστηθι, καὶ ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἄπελθε εἰς τὴν
γῆν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Καὶ ἀποκριθεῖσαι Ῥαχὴλ, καὶ Λεῖα, εἶπον αὐτῷ· Μὴ ἐστὶν
ἡμῖν ἔτι μερίς, ἢ κληρονομίαν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, οὐχ ὡς ἀλλότρια λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε
γὰρ ἡμᾶς, καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν, πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο
ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν. Νῦν οὖν, ὅσα σοι εἶρηκεν ὁ Θεός σου,
ποιεῖ.

Προκείμενον ᾠχος δ' Ψαλμὸς ρια'

Ἐλεήμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνήρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΚΑ', 3-21)

Υἱέ, ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν, ἀρεστὰ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θυσιῶν αἵμα. Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει

θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία, λογισμοὶ συντέμνοντος, πλὴν εἰς περίσσειαν, καὶ πᾶς μὴ ἐπισπουδάζων, πλὴν εἰς ὑστέρημα, ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεῖ, μάταια διώκει, καὶ ἔρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου. Ὁλεθρὸς ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται· οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια. Πρὸς τοὺς σκολιούς, σκολιὰς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεός· ἀγνά γὰρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας, καὶ ἐν οἴκῳ κοινῷ. Ψυχὴ ἀσεβοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων. Ζημιουμένου ἀκολάστου, πανουργότερος γίνεται ὁ ἄκακος, συνιῶν δὲ σοφός, δέξεται γινῶσιν. Συνιεὶ δίκαιος ψυχὰς ἀσεβῶν, καὶ φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὅς φράσσει τὰ ὅσα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐπακούων. Δόσις λάθριος, ἀνατρέπει ὄργας, δῶρων δὲ ὁ φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν. Εὐφροσύνη δικαίων ποιεῖν κρῖμα, ὅσιος δὲ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργους. Ἄνηρ πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται. Ἄνηρ ἐνδεὴς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, φιλῶν οἶνον, καὶ ἔλαιον, οὐ πλουτήσκει, περὶ κάθαρμα δὲ δικαίου ἄνομος, καὶ ἀντὶ εὐθέων, παράνομος. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου, καὶ γλωσσώδους, καὶ ὀργίλου, θησαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ, ἄφρονες δὲ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν, ὁδὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὐρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.

Εἰς τὰ Απόστιχα Ἰδιόμελον Ἦχος α'

Πορφύραν αὐτοκρατορίας θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχὴ μου, τὴν οἰκειάν ἀξίαν καθύβρισας, πλοῦτον καὶ τρυφήν ἐπὶ ἀμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη, τῶν ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, παριδῶν Πλούσιος. Ἄλλ' ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῆς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ διὰ σὲ πτωχέυσαντι Κυρίῳ κράξον, ὁ πορφύραν ὕβρεως πρὸ Σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν Σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνης αἰωνίου Χριστέ ρύσαι με.
(Δίς)

Μαρτυρικὸν

Ὡ τῆς καλῆς ὑμῶν, πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα! Φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ρομφαία διήλθεν ὃ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν, ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον Ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὡς λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάκειμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμον, ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ραδίως ἐκτρεπόμεθα· διὸ σε καταχρέως δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τὴν ὠραιότητα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Σήμερον Λάζαρος, θανῶν ἐνθάπτεται, καὶ θρῆνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι, ὡς δὲ προγνώστης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας, Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἔπλασα. Διὸ σοι πάντες βοῶμεν· Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ῥδὴ γ' ᾠχος β'

Στειωθέντα TO AKOYTE

Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας μου τὸν νοῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ θέλημα τὸ σόν, ἴθουνον Κύριε.

Ῥαθυμίας νυσταγμῶ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῆν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τὰς ψυχάς, τῇ νηστεία καθαροί, προσυπαντῆσαι, ἐπειχθῶμεν Χριστῶ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιδημοῦντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Μὴ φλεχθεῖσα τῷ πυρί, τῆς Θεότητος Ἀγνή, κατάφλεξόν μου, τὰς ὑλώδεις ὀρμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, ἀεὶ δοξάζω σε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμὸς ἄλλος

ᾠχος γ' Στεῖρα ψυχῆ TO AKOYTE

Τῆν σήμερον ὁ Λάζαρος, θανὼν οὐκ ἔλαθε, τὸ παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ· διὸ ἐκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν· Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστῆσαι ἤκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπὼν, τοὺς Μαθητὰς ἐφόβησας, ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ Θωμὰς ἐκβοᾷ. Ζωὴ ἐστὶν ἄγωμεν· καὶ γὰρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα...

Τριάς ἡ Ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ ἄκτιστος, σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ θνητότητας, Σὲ ὑμνοῦμεν πάντες Ἀγνή.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Χαῖρε Σιών, νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου πρᾶύς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τοῦτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τὸ πᾶν περιέχοντα· Ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμὸς TO AKOYTE

«Στεῖρα ψυχῆ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐφραينوμένη βόησον· Ἐστερεώθην διὰ σοῦ ὁ Θεός, οὐκ ἔστιν ἅγιος, οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Ῥδὴ η'

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ TO AKOYTE

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτατον λίθον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἔχειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἴνεσίν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τοῦ σοῦ, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ὁ προγνώστης καὶ Θεός, ὃν ἔμελλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τεταρταῖον, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανατίσαι τοὺς τεθανατωμένους, τῇ διὰ ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ Παρθένε ἀγνή, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἰ πορεῖαι, τοῦ φυλάξαντος τὴν σὴν, ἀγνεῖαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς TO AKOYTE

Λάζαρος σήμεραν θανών, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ θρηνηδοῦσιν αὐτὸν ἐπεὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφορὰν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτόν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι ἐστὶν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ὡς ἐξ ὄρους Ἐλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νοητῶς, παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἡ τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἴδου πᾶσαι αἱ γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἄχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφῶς, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν. Διὸ σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ βαίῶν προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων, Ὡσαννά βοῶντες· εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. **Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον**

Ὁ Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα πρὸ αἰῶνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ῥδὴ θ'

Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὁ Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, ἔφραξε στόματα θηρῶν. Τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠρῶμενον, καθάπερ λέοντα ὄφιν, καὶ ἐκζητοῦντα, κατὰ βρωμα ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχία ἀποδίωξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν τεθνατωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου, καὶ καθειργμένην τάφῳ τῆς παραβάσεως, ζωοπαρόχῳ σου λόγῳ ἐξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαΐα τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Ὁ οὐρανόν, ὡς θρόνον κεκτημένος, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατὴρ Λόγος, πῶλῳ ὀχοῦμενος, ἐπὶ τὴν Πόλιν εἰσέρχεται τὴν ἁγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνόν, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον

Ἐν γυναιξί, σὺ μόνη ὠραιώθης, ᾧ ὑπερθαύμαστε Ἄγνη, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκυήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτοῦς ὠραῖον, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθὲς καθωραΐσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

Ἄλλος

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐπιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αἱ Λαζάρου Ἀδελφαί, καθορῶσαι τὸν σύγγονον σήμεραν, ὑπὸ λίθον τὸν πικρόν, ὁ Χριστὸς δέ μου πόρρω, Ἀποστόλοις σου. Χαίρω τοῦτο δηλῶν ἔλεγες· τοῖς δι' ἡμᾶς, σὺ παρῆς· τῇ σαρκὶ γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἤκει πρὸς σὲ τὴν φονεύτριαν, Ἰουδαίαν ὁ Χριστὸς, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος, ἐκπληρῶσαι ὡς Θεός, ὃν ἐζήτηεις λιθάσαι· ἰδοὺ σοὶ αὐτόκλητος, θέλων προσίεται, τῆς μαιφονίας σου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα...

Ἡ Θεότης Μονάς, καὶ Τριάς ἐστὶ, παραδόξῳ ᾧ στροφῆς! ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, Ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς Θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τῶν φοινίκων βαΐα συμπλέξαντες, νοητῶς καὶ αἰσθητῶς, ὑπαντῆν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ Βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον. Ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ».

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν
Ἰδιόμελον ᾠδῆς α'

Ὁ Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεδέδυτο, στολαῖς ἱεραῖς καὶ βασιλείοις λάμπων, νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο· ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἔξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρὸν ἀθετῶν, τὸν ἐν κόλποις Θεοῦ Πατρὸς αἰεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος, ὡς Πλούσιος ἄσπλαγχνος Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἄσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς, καὶ βλέπων ὀδυνᾶται τὸν πρὶν ψυχῶν ἀληθείας, ἐνδεῆ λαὸν τῶν ἐθνῶν, νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλπόμενον, τὴν τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθηνούμενον, καὶ ἐντρυφῶντα χαρίσμασι, καὶ λέγοντα· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. **(Δίς)**

Μαρτυρικὸν

Ἐμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς οὐ διωγμὸς, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται, πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις, ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὁρῶσα κρεμάμενον Χριστέ, ἡ ἀγνῶς κυήσασα, σὲ τὸν κρεμάσαντα ὕδασι, τὴν γῆν φιλάνθρωπε, ἀνεβόα· Οἴμοι! τί τὸ ξένον θέαμα; ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος γλυκύτατε, Υἱὲ τὸ ἄπειρον; Μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν ὑπὲρ ἅπαντας.

Εἰς τὴν Τριῳεκτητὴν

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας
ᾠδῆς πλ. α'

Τὰ ἐλέη σου Κύριε ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Τὸ αὐτὸ

Προκείμενον ᾠδῆς δ' Ψαλμὸς ριβ'

Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου.

Στίχ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΝΗ', 1-11)

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ, καὶ μὴ φείση, ὡς σάλπιγγι ὑψωσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγελον τῷ λαῷ μου τὰ ἀμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, τὰς ἀνομίας αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καὶ γινῶναί μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελοιπώς, αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίξειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσ. Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ πάντας τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν

ὑπονύσσετε, εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν, οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην; καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδὲ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν, οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσάν σου συγγραφὴν ἄδικον διάσπα, διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν περίβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρῶϊμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου, ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε, τότε βοήση, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου, ἔτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδὸν πάρειμι, ἐὰν ἀφέλης ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆγμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσης, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία, καὶ ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον ᾠχος πλ. β' Ψαλμὸς ριγ'

Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.